

סיפורה של קרן גוטליב- מורה לילדי יהודי אתיופיה (ממבצע שלמה 1991)

"היום ראש חודש ניסן. זהו חודש שבו אנו חוגגים את חג הפסח", פתחתי את השיעור. "פסח הוא אחד משלושת הרגלים. בפסח נהגו כל היהודים לעלות לירושלים, לבית המקדש". "המורה, היית פעם בבית המקדש?" שאל אחד התלמידים. חייכתי אליו, "הוא מבולבל מעט", חשבתי. "לא מה פתאום, זה היה ממש מזמן", עניתי. התלמיד התעקש, ואליו נוספו כמה זוגות עיניים: "כן, בסדר, מזמן, אבל את היית שם? היית בבית המקדש פעם מזמן?" שוב חייכתי, הפעם קצת מבולבלת. חשבתי לעצמי: "מה, הוא לא מבין? אולי העברית שלי קשה לו?" החלטתי להסביר בהירות: "לא, מה פתאום. זה היה לפני הרבה מאד שנים. לפני הרבה זמן, הרב לפני שנולדתי!", קיוויתי שהפעם הבהרתי את עצמי כראוי. אך כעת שאר התלמידים הצטרפו אלי, ושאלו בהמולה ביחד: "אף פעם לא היית שם?" "המורה, איך זה להיות בבית המקדש?" "איך נראה בית המקדש?" "שקט!" ניסיתי להרגיע את הרוחות. "תקשיבו, אין בית מקדש! היה מקדש לפני הרבה מאד שנים, אבל היום אין! הוא חרב! הוא נשרף! אני לא הייתי שם, אבא שלי לא היה שם, סבא שלי גם לא! כבר אלפיים שנה אין בית מקדש!" ההמולה בכיתה רק התגברה יותר ויותר. הם התחילו לדבר באמהרית, מתווכחים, מתרגמים, מסבירים וצועקים... כשהפעמון צלצל הם אספו את חפציהם ורצו הביתה.

יצאתי מבית הספר מותשת ומבולבלת לגמרי. למחרת תכננתי ללמד חשבון והנדסה. האמת ששכחתי לגמרי מכל הסיפור. הגעתי לשער בית הספר. השומר שעמד בשער קיבל את פני במבט קצת מבוהל. הוא הצביע לעבר פתח בית הספר. הרמתי את מבטי וראיתי שם התקהלות לא קטנה של עולי אתיופיה מבוגרים, כנראה הוריהם של התלמידים שלי. מה הם עושים פה? ועל מה כל הצעקות שלהם? ניגשתי אליהם, מנסה להבין מתוך מעט האמהרית שהבנתי, על מה כל הרעש? כשהתקרבות אליהם, פתאום השתרר שקט גמור. אחד המבוגרים שידע עברית ברמה טובה יותר, שאל אותי: "את המורה של הילדים שלנו? הילדים חזרו אתמול הביתה, ואמרו לנו שהמורה שמלמדת אותם, סיפרה להם שאין בית-מקדש בירושלים. מי יכול להגיד להם דבר כזה?", הוא הביט עלי במבט כועס. "אני אמרתי להם. דיברנו על בית המקדש והרגשתי שהם קצת מבולבלים, אז הבהרתי שבית המקדש נשרף לפני אלפי שנים ושהיום אין לנו שום בית-מקדש, זה הכל. על מה כל המהומה?" הוא הביט עלי במבט לא מאמין. "מה? על מה את מדברת?" עכשיו הייתי עוד יותר מבולבלת. "אני לא מבינה. על מה כל הכעס? פשוט הזכרתי להם שבית המקדש נחרב ושאינו קיים היום". האיש פנה לשאר חבריו, ותרגם עבורם בגמגום ובקול רועד את דברי.

פתאום ההמולה התחדשה, אך בטונים גבוהים יותר מאשר קודם. הנציג שלהם השתיק את רעיו ושוב פנה אלי. "את בטוחה?" לא הבנתי על מה הוא מדבר. "מה בטוחה? אם בית המקדש חרב? ברור שאני בטוחה!", לא הצלחתי להסתיר את החיוך מעל פני. "איזו סיטואציה מוזרה", חשבתי לעצמי.

האיש שוב פנה לחבריו ובטון דרמטי תרגם את דברי. נראה היה שבשלב הזה סוף-סוף הובן המסר, אך כעת התחיל מחזה שונה; אישה אחת נפלה על האדמה, השנייה פרצה בבכי קורע לב, גבר שעמד לידם הביט בי כלא מאמין. קבוצה של שלושה גברים התחילו לדבר ביניהם בשקט, מילים מהירות, מבולבלות ומתקשות להאמין; הילדים עמדו בצד, הביטו במתרחש במבוכה ניכרת; אישה נוספת פרצה לפתע בבכי נרגש; בעלה ניגש וניסה להרגיע אותה.

עמדתי מולם והייתי המומה. הרגשתי כאילו הבאתי אליהם בשורת איוב שהייתה קשה מנשוא. כאילו בישרתי להם על מותו של אדם אהוב. עמדתי מול קבוצת יהודים שממש התאבלו על חורבן בית המקדש שבירושלים!

סופר על-ידי קרן גוטליב באתר "אש" <http://www.aish.co.il/h/yy/48848787.html>